

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΑΙΩΚ

II

Τριάντα χρόνια ἐγύρευα, ἀδερφοῦλες μου,
ποῦ τάχα εἶνε κρυμμένη;
Τριάντα χρόνια ἐγύριζα, ἀδερφοῦλες μου
κι' ὄλο ζῆμον μακροσυμένη.

Τριάντα χρόνια ἐγύριζα, ἀδερφοῦλες μου,
κοπήχαν τὰ ὕπατά μου,
'Αλλοῖ! πικροῦ θρισκόταν, ἀδερφοῦλες μου,
μὰ πάντα ξέμακρά μου.

Ξεποθεθῆτε τώρα περὶ, ἀδερφοῦλες μου,
σιμώνει ἡ μύρη ὦρα,
Τὸ βράδυ ξεψυχᾷ τώρα, ἀδερφοῦλες μου,
πονεῖ ἡ ψυχὴ μου τώρα.

Δεκίξη χρόνων φάσκατε, ἀδερφοῦλες μου,
μακρὰ ἀπὸ 'δῶ μισέψτε,
Νά, τὸ ραβδί μου πάρτε το, ἀδερφοῦλες μου,
τόχα καὶ σεῖς γυρέψτε.

ΑΓΙΣ-ΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΤΙ ΕΓΓΡΑΨΑΜΕΝ ΚΑΙ ΤΙ ΑΠΕΚΑΔΥΦΘΗ

ΜΠΑΚΑΛΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Εἰς τὸ ὄν φύλλον τοῦ «Νουμά» γράφοντες περὶ
τοῦ μονοπωλίου τῶν διδακτικῶν βιβλίων, ἀπεκα-
λύψαμεν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

— 'Υπόθετε πῶς ἐγὼ συγγράφω ἓνα διδακτικὸ βι-
βλίον, ἀλλὰ τὰυτόχρονα ἐπορθαλιῶ καὶ μίαν ἀνωτέραν
δημοσίαν θέτιν, τμηματάρχου τοῦ ὑπουργείου τῆς Παι-
δείας, ἐπιθεωρητοῦ τῶν σχολείων κλπ. Κατὰ τὸν Νόμον,
συγγραφεὺς ἢ ἐκδότης διδακτικῶν βιβλίων, δὲν ἔμπορεῖ νὰ
καταλάβῃ τοιαύτην θέσιν. Τί γίνεται ἐν τούτοις; Συγ-
γράψω τὸ βιβλίον, ἀλλὰ τὸ ὑποβάλλω εἰς τὸν διαγωνισμὸν
ὕπὸ ψευδώνυμον. Ἀπλάθῃ τὸ ὑποβάλλω ὡς ἔργον
ἐνὸς συγγενοῦς ἢ ἐνὸς φίλου μου, ὁ ὁποῖος ἔμ-
πορεῖ ἀξιόλογα νὰ μὴν εἶνε καὶ διδάσκαλος,
ἀλλὰ καὶ ΜΠΑΚΑΛΗΣ ἁ. ὄμν. Τὸ βιβλίον μου ἐγκρί-
σεται. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει: νὰ εἰσχηθῇ καὶ εἰς
τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν. 'Εἰδὼ ἄρχιζει ἄλλη δου-
λειά».

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣ ΤΩΝ ΕΥΧΕΤΩΝ,

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑ ΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

πιστεύεις εἰς αἰσθήματα αἰώνια, εἰς ἥρωας μυθιστο-
ρημάτων!...

'Αλλοίμονον ἀγαπητή μου!.. δὲν εἶνε ὅμως τὰ
πράγματα ὅπως φαντάζεσαι, ἄκουσε ἐμέ, ἢ ὅποια
εἶμαι μεγαλύτερα σου, σύζυγος, καὶ ἦδη μήτηρ.

Μὴ παραφέρεσαι ἀπὸ ἰδανικά, διότι καταπίπτουν
ταχύτατα, καὶ τότε ἡ πραγματικότης εἶνε πολλὴ
σκληρὰ!

'Εάν ἐγνώριζες ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἥρωά σου,
θὰ ἐβλεπες ἴσως, ὅτι δὲν εἶνε ἢ κανεὶς κοινὸς θνη-
τός, ἀπογυμνωμένος ὄλων τῶν φωτιστεράνων μὲ τὰ
ὁποῖα τὸν ἐκόσμησες.

Μόλις τὸν εἶδες καὶ τοῦ ἔδωσες ὄλην τὴν καρ-
δίαν σου, ὄλην τὴν ἀγάπην καὶ ὄλην τὴν περιπά-
θειαν ἢ ὅποια ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχὴν σου. "Ὅπως

Τὸ χθεσινὸν «Σκρίπ» ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους
μας. 'Απεκάλυψεν ὅτι ὁ ἐν Τρικκάλαις ἐπιθεωρη-
τῆς τῶν Δημ. Σχολείων Σ. Τσιμέας ἀπέστειλλεν
εἰς τοὺς διδασκάλους τῆς δικαιοδοσίας του τὴν
ἐξῆς χαρακτηριστικωτάτην ταυτόσημον καὶ ἰδιό-
χειρον ἐγκύκλιον:

«Πρὸς τὸν γραμματοδιδάσκαλον Δουσίκου Κ. Πα-
παγεωργίου.

Συνιστῶμεν ὑμῖν ὡς εὐμέθοδα τὰ διδακτικὰ βιβλία τοῦ
Χ. Παπαμάρκου καὶ Θ. 'Αποστολοπούλου.

'Επιθυμοῦμεν ὅμως πολὺ, ἵνα εἰσχηθῶσιν εἰς τὰ scho-
λεῖά Σας ἡ γραμματικὴ Π. Πετρούλια καὶ ἡ γεωγραφία
Π. Πετρούλια, ἅπερ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εὐρωμεν εἰσηγμένα
ἐν τῷ σχολείῳ σας κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπιθεωρήσιν.

'Ἐν Τρικκάλαις τῇ 12 Αὐγούστου 1902

'Ο Νομαρχιακὸς ἐπιθεωρητῆς
Σ. Τσιμέας»

Καὶ προσθέτει τὸ «Σκρίπ»:

«Οἱ καταγγέλλοντες τὰ ἀνωτέρω σκάν-
δαλα ἀνέφερον συνάμα εἰς τὸν κ. Κολυβᾶν ὅτι

ἔν τῇ ἐγκυκλίῳ ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς
διδακτικῶν βιβλίων Π. Πετρούλιας εἶνε . . .
ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ εἰς τὸ χωρίον 'Ερημόταγρον
τῶν Θηβῶν, ὅτι δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός
του καὶ ὡς μὴ γνωρίζων γράμματα δὲν ἦτο
εὐκόλον νὰ γίνῃ . . . συγγραφεὺς!

Συνεπέρανον δὲ ὡς ἐκ τούτου, ὅτι ὑπὸ τὸ
ὄνομα αὐτὸ ἐκρύπτετο ὁ ἀδελφὸς τοῦ Π.
Πετρούλια, 'Ἡλίας Πετρούλιας ἀνώτερος
ὑπάλληλος ἐν τῷ 'Υπουργείῳ τῆς Παι-
δείας, ὅστις κατὰ τὸν νόμον δὲν δύναται νὰ
εἶνε ὑπάλληλος ἄμα καὶ συγγραφεὺς διδακτι-
κῶν βιβλίων».

Τὰ σχόλια ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω σκανδάλου ζητή-
σατέ τα εἰς τὸ προαναφερθὲν ἄρθρον μας.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΛΑΤΕΙΩΝ

ΔΙΑΤΙ ΑΝΘΙΣΤΑΤΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

ΟΧΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΑΛΛΑ ΤΑ ΚΟΥΚΙΑ

ΠΟΣΑ ΘΑ ΕΚΕΡΔΙΖΕ ΚΑΙ ΠΟΣΑ ΧΑΝΕΙ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΝ

— Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Τὸ ζήτημα τῆς ἐνοικίασεως τῶν πλατειῶν ἀπη-
σχόλησε τὸ Δημ. Συμβούλιον καὶ πάλιν, μίαν κατὰ
τάς τελευταίας συνεδριάσεις του. Δὲν εἶνε ὅμως
νέον καθολοκληρίαν τὸ ζήτημα αὐτό. Κάθε λίγο καὶ
λιγὰκι ἐρχεται εἰς τὸ Συμβούλιον καὶ πάντοτε ἀπορ-
ρίπτεται πανηγυρικῶς, διότι οἱ περὶ τὸν κ. Δημαρχον
ἐπιμένουν ὅτι διὰ νὰ ἐνοικιασθῶν παρὰ τοῦ Δήμου
αἱ πλατεῖαι πρέπει προηγουμένως νὰ ψηφισθῇ εἰ-
δικὸς νόμος ἀπὸ τὴν Βουλὴν.

Κατὰ τὸν Δημ. Σύμβουλον κ. Πούμπουραν, ὁ
ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ζητήματος καὶ
ὁ φανατικὸς ὑποστηρικτῆς του, τοιοῦτος νόμος δὲν
ἀπαιτεῖται. 'Απαιτεῖται μόνον καλὴ θέλησις, καὶ ἡ
καλὴ θέλησις, φαίνεται, λείπει καὶ θὰ ἐξακολουθῇ
νὰ λείπῃ διὰ λόγους τοὺς ἑποιοὺς μόνον ὁ κ. Δῆ-

μαρχος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνω-
ρίζουν.

"Ὅταν πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰσήχθη τὸ πρῶτον εἰς
τὸ Δημ. Συμβούλιον τὸ ζήτημα τῆς ἐνοικίασεως
τῶν πλατειῶν, ὁ κ. Δῆμαρχος τὸ ἀπέκρουσεν ὑπο-
στηρίζας ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ παρουσιασθῶν ἐνοικια-
σταί.

Καὶ ὅμως ἐνοικιασταὶ παρουσιάσθησαν ἀμέσως,
μόλις ἐδημοσιεύθη τότε εἰς τὰς ἐφημερίδας ἡ
εἰδήσις.

— ΤΙ ΕΠΡΟΤΕΙΝΑΝ ΚΑΙ ΤΙ ΕΠΡΟΣΦΕΡΑΝ

Μετὰ ἐξ ἀκριβῶς μῆνας ὁ κ. Πούμπουρας πα-
ρουσίασεν εἰς τὸ Δημ. Συμβούλιον μίαν αἴτησιν
ἐπὶ χαρτοσήμου ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν ἐνοικια-
στὴν τοῦ 'Αναψυκτηρίου τοῦ Ζαππείου κ. Βασ. Ρῆ-
γον καὶ ἀπὸ τὸν τότε ἐνοικιαστὴν τοῦ Παγχείου
καφενείου.

μου γράφεις ἤρκεσαν διὰ τοῦτο ὀλίγοι λέξεις εἰς
γλώσσαν ξένην, μίαν ἐμφάνισιν ἐν ἐπισήμῳ στολῆ,
καὶ ὀλίγοι ὄροι ἀναμονῆς ὑπὸ τὸν ἐξώστην σου.

Πολὺ ὀλίγον πρᾶγμα . . . σὲ βεβαίω!...

"Ἄκουσε ἐμέ ἥτις γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτοὺς
τοὺς κυρίους ναυτικούς, ἐνεκὰ τῆς τακτικῆς σχεδὸν
διαμονῆς μου εἰς τὸ Τουλών κατὰ τὸ θέρος.

Πολὺ σπανίως εὐρίσκει τις μετὰ τῶν αἰσθη-
ματα σοβαρὰ καὶ διαρκῆ, ὅλοι εἶνε ἐπιπόλοιοι, ἀψί-
κοροι... καὶ ἀρκεῖ ἐν ταξειδίῳ διὰ νὰ λησμονήσουν
τοὺς μεγαλύτερους ὄρκους των.

Δι' ὅλους ἡ ἀληθεστέρᾳ ἐρωμένη εἶνε ἡ θά-
λασσα, αὐτὴν δὲν τὴν λησμονοῦν ποτέ.

"Ἴσως αὐτὴ νὰ ἔχη κανὲν θέλητρον τὸ ὅποιον
νὰ τοὺς παρασύρῃ τὸσον ἀκατασχέτως, καὶ νὰ τοὺς
ποτίξῃ τὸ ὕδωρ τῆς λήθης τῶν ἀρχαίων 'Ελλή-
νων σου.

Εἶνε τέλος εἶδος θαλασπίων πτηνῶν, αἰωνίως
περιπλανωμένων ἀπὸ ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν, ἀπὸ θα-
λάσσης εἰς θάλασσαν, τὰ ὅποια εὐρίσκουσι τὴν εὐ-
τυχίαν σήμερον ἐδῶ αὐριον ἐκεῖ. λησμονοῦντες τὴν
χθές, ἐν' ἀπολαύσῳ τὴν σήμερον.

Θὰ σοῦ προεῖπω ἐγὼ τὸ εἰδύλλιον σου κατὰ
γράμμα, καὶ μὴ με νομίσης μάντιδα κακῶν.....

"Ἐκαμες βεβαίως ἐντύπωσιν εἰς τὸν κύριον αὐ-
τόν, τοῦτο δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλῶς δὲν ἦτο δυνατόν

καὶ νὰ εὐρεθῇ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον νὰ μὴ ἀρέσῃ
ἡ Μυσοωτὶς μου.

Διὰ μερικὰς ἡμέρας ἐπλήρωσε τὴν ζωὴν του,
μόλις εὕρισκε καιρὸν ἔτρεχε νὰ καθῆσθαι ὑπὸ τὸν
ἐξώστην σου, συνεκινεῖτο ὅταν σ' ἐβλεπε, ... καὶ τὴν
στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, τεθλιμμένος καὶ μελαγ-
χολικὸς ἐξ ἐνὸς ἀκόμη εἰδύλλιον τὸ ὅποιον ἀπέ-
θνησκεν εἰς τὸν ναυτικὸν τοῦ βίον, σοῦ ἔγραψε τὰς
ὠραίας, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι—αὐτὰς γραμμάς.

Εἶσαι βεβαίᾳ ὅμως, ὅτι ἐδαπάνησε καὶ αὐτὸς
τόσας σκέψεις καὶ τόσα αἰσθήματα ὅσα σὺ;...

Εἶσαι βεβαίᾳ ὅτι ἦδη δὲν εἶσαι δι' αὐτὸν μα-
κρυνὴ ἀνάμνησις, ἢ ὅποια αὐριον θὰ σθεσθῇ εἰς τὰς
διασκαδάσεις τῆς πρώτης προσομισίσεώς των;

"Εγὼ εἶμαι πεπεισμένη, καὶ θὰ ἴδῃς τὴν ἀλή-
θειαν τῶν λόγων μου ἐπίσης δὲ εἶμαι πεπεισμένη
ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καὶ σὺ θὰ λησμονήσῃς τὸν παρο-
δικὸν πυρετὸν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, θὰ θεωρήσῃς τὰ
συμβάντα ὡς κοινὴν σύμπτωσιν, καὶ τότε θὰ σοῦ
εὐρωμεν ἓνα καλὸν σύζυγον ἐκ τῆς ὠραίας μας
Γαλλίας, ὅστις θὰ σὲ καταστήσῃ ὅσον ἐνεστί ἐπὶ
τῆς γῆς εὐτυχῆ!...

Λοιπὸν θέλεις τὰς τελευταίας συμβουλὰς τῆς
Αἰμιλίας σου; "Ἄφησε τὰ ὄνειρα τῶν σχολιακῶν
θρανίων, τοῦ καιροῦ ὅτε εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὰς Οὐρ-
σολίνας καὶ ἐπλάττομεν κόσμους ἰδικούς μας. Τὰ

Οί δύο αὐτοί κύριοι προσεφέροντο νὰ ἐνοικιάσουν τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἀναλαμβάνοντας τὰς ἐξῆς ὑποχρεώσεις :

Νὰ ἀναγεῖρουν δύο περίπτερα, τὸ ἓν ἀπέναντι τοῦ Σπλέντιτ καὶ τὸ ἄλλο ἀπέναντι τοῦ Ζαχαράτου, ἄξιας 30 χιλ. δραχμῶν.

Νὰ ἀναλάβουν τὴν συντήρησιν τοῦ κήπου τῶν Μουσῶν δι' ἰδίων ἐξόδων.

Ν' ἀναλάβουν τὸν ἠλεκτροπρωτισμὸν πλατείας καὶ κήπου.

Καὶ νὰ πληρώνουν ἐνοίκιον 15 χιλιάδ. δραχμ. τὸν χρόνον.

— Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Οἱ Δημ. Σύμβουλοι δὲν ἤκουσαν δυσχερῶς τὰς προτάσεις αὐτάς. Ἐσχέθησαν καὶ πολὺ διακρίως, ὅτι ἐπρεπε ἡ ἐνοικίασις τῶν πλατειῶν νὰ γίνῃ διὰ δημοπρασίας, διότι καθόλου παράδεξον νὰ παρουσιάζοντο κατ' αὐτὴν ἄλλοι ἐνοικιασταί, προσφέροντες περισσότερα, ἀφοῦ τῶν πρώτων ἡ προσφορά δὲν ἦτο ἀξία καταφρονήσεως.

Ἀπεφάσισεν λοιπὸν τὸ Δημ. Συμβούλιον δημοφύως καὶ συνέστησεν εἰς τὸν κ. Δήμαρχον νὰ προκηρῆξῃ δημοπρασίαν.

Καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Δημ. Συμβουλίου ἐρρίφθη πανηγυρικῶς εἰς τὸ χρονοντύλιπον καὶ ἐπὶ ἐν ὄγκῳ κληρον ἔτος δὲν ἔγινε λόγος περὶ αὐτῆς.

Ὅταν κάποτε, χάριν περιεργείας, ἠρώτησεν ὁ κ. Πούμπουρας, διατί δὲν ἐνεργήθη τίποτε ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, ἔλαβε τὴν σοβαρωτάτην ἀπάντησιν, ὅτι πρέπει προηγουμένως νὰ ψηφισθῶν ἀπὸ τὴν Βουλὴν τὰ Δημοτικὰ νομοσχέδια!

Ὁ κ. Πούμπουρας ἀναπήνησεν τότε :

— Γὰ νὰ ψηφισθῶν τὰ Δημοτικὰ νομοσχέδια πρέπει νὰ τὰ στειλωμέν στὴν Γαλλικὴν ἢ στὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν. Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ, δὲν ἀδειάζει νὰ σχοληθῇ μὲ τέτοια ζητήματα, ἀφοῦ ἔχει τὰ οικογενειακὰ της, τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τὰ ἄλλα νομοσχέδια, καὶ δὲν τῆς περισσεύει καιρὸς καὶ γιὰ ξένες δουλειάς!

— ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ Ο ΝΟΜΟΣ

Καὶ ἐρωτήσαμεν τὸν κ. Πούμπουραν :

— Εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητος νόμου γὰ νὰ ἐνοικισθῶν αἱ πλατείας ;

— Τὸ λέγουν, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ παρελκύσων τὸ ζήτημα. Τὰς πλατείας τὰς κατέχομεν ἡμεῖς σήμερον, δηλ. ὁ δῆμος. Τὰς ἐνοικιάζομεν λοιπὸν.

μυθιστορηματικὰ εἰδύλλια καὶ οἱ ἥρωές των, εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα—καὶ ἡ ζωὴ—ἄλλοίμονον !— εἶνε πολὺ πρακτικὴ καὶ πεζή.

Ἐλπίζω εἰς προσεχῆ ἐπιστολὴν σου νὰ σε εὐρω πλέον γαλλόνιον, ἢ καὶ ἐντελῶς θεραπευμένην.

Ὅα γελάς ἴσως καὶ σὺ βεβαίως μὲ τὸ τετράδιον τὸ ὅποιον μοῦ ἔστειλες ἐν εἰδει ἐπιστολῆς.

Ὅπως ἢ ἄλλως ὁμως κράτει με ἐνήμερον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς; ἐὰν ἔχῃ συνέχειαν, θὰ εἴμαι πολὺ εὐτυχῆς; ἐὰν δυνήθῃ διὰ τῶν συμβουλῶν μου νὰ σοῦ φανῶ ὠφέλιμος, ἢ καὶ νὰ σε ἀποτρέψω σφαλμάτων ἢ κακῶν διαδημάτων.

Ἡ ὕψιστος τῆς μαμάς εἶνε καλλιτέρα εἰς τὸ θερμὸν κλίμα τῆς Ἀλγερίας; δὲν μοῦ γράφεις τίποτε.

Σὲ ἀπερρόφησε βλέπεις ὁ ἥρωες σου.

Καὶ ὁ θεός;... οὐτε δι' αὐτόν μοῦ δίδεις καμμίαν εἰδήσιν. Πῶς πηγαινέι ἡ ἀρχαιολογία;

Ἀκριβῶς προχθὲς ἠγόρασα ἐν ἀρχαίῳ μικρὸν ἀγαματάκι ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια εὐρίσκουν εἰς τοὺς τάφους τῆς Ἑλλάδος σου, καὶ τὰ ὀνομάζουν Τιναγαρίας.

Εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ τοῦ τὸ ἀποστείλω, καὶ ἐλπίζω νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ πολὺ.

Ὁ Παῦλος στέλλει εἰς ὅλους τοὺς ἀσπασμούς

Ἄν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νόμου, ἀς φροντίσουν γι' αὐτόν ἐκεῖνοι ποὺ ἐκμεταλλεῖνται τὰς πλατείας γὰ νὰ ἐνοικιάζω ἀκριβὰ ἀκριβὰ τὰ μαγαζιά τους.

Ἔπειτα δὲν σὰς φαίνεται καὶ ὀλίγον ἀστεῖον αὐτό; Ὁ Δῆμος ἐνοικιάζει τὸ πρὸς τὸ Σπλέντιτ περίπτερον, χωρὶς νόμον. Ἐχει λοιπὸν ἀνάγκη νόμου, μόνον γὰ νὰ ἐνοικιάσῃ καὶ τὸ πρὸς τὸ καφενεῖον Ζαχαράτου μέρος ἢ τὸ πρὸς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον Ζαβορίτου;

Καὶ ὁ κ. Δημ. Σύμβουλος ἐξακολούθησε :

— Ἀνέφερα τὸ πρὸς τὸ Σπλέντιτ περίπτερον. Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔγινε καὶ μ' αὐτό; ἔβλεπεν ἐνοικιαστῆ πρὸς 380 δρ. τὸν μῆνα. Φέτος ποὺ ἔληγεν ἡ ἐνοικίασις, προκηρῆσσεται δημοπρασία καὶ ἐνοικιάζεται πρὸς 400 δρ. τὸν μῆνα, ἀλλὰ γιὰ πέντε χρόνια. Γιατί ἡ σπουδὴ αὐτῆ τοῦ Δήμου νὰ δεθῇ γὰ τὸσον πολὺν καιρὸν; Ἐφοβήθησαν μήπως ὑστερ' ἀπὸ ἓνα δύο χρόνια δὲν βροῦν νὰ τὸ ἐνοικιάσουν κ' ἓκατὸ δραχμὲς περισσότερον;

— ΠΟΣΑ ΧΑΝΕΙ Ο ΔΗΜΟΣ

Ἄν οἱ ἄρχοντές μας δὲν ἐφροντίζαν μόνον πῶς ναυξήσουν τὰ κεφάλαια τῶν ψήφων των, δὲν θάβριναν μαζὴ μὲ τόσα ἄλλα, ἀνεκμετάλλευτον καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐνοικίασεως τῶν πλατειῶν.

Ὅχι μόνον τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου θὰ ἤψξανον ἐπαισθητῶς ἀλλὰ καὶ κέντρα ἀναψυχῆς θὰ ἐδημιουργούοντο.

Αἱ πλατεῖαι Συντάγματος, Ὁμονοίας, Κάνιγκος, Ἑλευθερίας κλπ. εἶνε ὅλαι πηγὰί χρυσοφόροι διὰ τὸν Δῆμον.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς πῶ τί γίνεται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης, κατέληξεν ὁ κ. Πούμπουρας. Σὰς λέγω μόνον τί γίνεται εἰς τὰς μικράς καὶ σὰς ἀναφέρω τὰς μικράς Ἰσπανικὰς πόλεις, τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη τὸ περασμένον καλοκαίρι. Λοιπὸν καὶ στὴν Σαραγῶσα καὶ στὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ παντοῦ, οὔτε πλατεῖαι, οὔτε πεζοδρόμιον δὲν ὑπάρχει τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἐκμεταλλεῖται ἡ Δημοτικὴ Ἀρχή. Ἐμεῖς ὁμως ἐδῶ φωνάζομε πῶς ἐξωρατζομε ὁλοένα τὴν πρωτεύουσαν, ἡ ὅποια ἐν τούτοις δὲν παύει νὰ εἶνε ἓνα Εὐρωπαϊκὸν χωριό, καὶ χωριὸ μάλιστα ὀχι ἀπὸ τὰ καλλίτερα.

Ο ΔΗΜΟΤΗΣ

Ο ΑΡΑΜΗΣ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

(Ἐντυπώσεις ἀκροατοῦ);

Μόλις ἐβγαλε τὴν πρώτην νότα, μόλις τὴν πρώτην λέξι ἐξετόμισε, ἓνα ῥίγος διέτρεξε τὴν ψυχὴ μου καὶ τὰ μάτια μου ἐθούρκωσαν. Στὴν σκηνὴν ἐπάνω ἡ Ἐθνικὴ Ψυχὴ παρουσιάσθηκε καὶ ῥιζώσῃ ἐγοῦτευσε.

Παρουσιάσθηκε ἡ πατιδα ἡ ζωντανή, παρουσιάσθηκε ἡ ποινήσις του ἡ ζωντανή, παρουσιάσθηκε τὸ ζωντανὸν τῆς τραγοῦδι.

Παρουσιάσθηκε ἀκόμη ἡ Εἰλικρινεία καὶ ἡ Ἀλήθεια.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐντύπωσις. Ὅσο προχωροῦσε τὸ τραγοῦδι, τὰ μάτια ἐστέγγωναν, ἡ ψυχὴ ὁμως ἐξακολουθοῦσε νὰ φτερουγίζῃ.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ πετᾷ ἡ ψυχὴ εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ βλέπῃ καθαρώτατα τὴν λευκὴν ἡμέραν—τὸ Πάσχα τῆς φυλῆς μας—ὅπου θὰ λυθοῦν τὰ δεσμὰ τῆς Ψευθείς, ποῦ μᾶς ἔχουν σήμερον σφραγισμένους καὶ θὰ λάμψῃ ἡ Ἀλήθεια, μαζὴ μὲ τὴν γλώσσα καὶ μὲ τὴν ποινήσις καὶ μὲ τὰ τραγοῦδια, ὅλα πέρα πέρα ἀληθινὰ κ' Ἑλληνικά.

Ἀπόστολος μὴς τέτιας ἰδέας μεγάλης, Ἑθνικῆς, πρωταπόστολος, εἶνε καὶ ὁ Ἄραμης.

Καὶ γι' αὐτὸ εἰς πρόσωπό του δὲν ἐχειροκρότησα τόσο τὸν ἀξενεδιαύτον ἐκτελεστήν, ὅσο τὸν ἀπόστολο τῆς ἰδέας.

Ἐνα πετράδι, ἓνα πλῆγμα, πετράδι, βάζει κ' αὐτὸς εἰς τὸ γιγάντιον οἰκοδόμημα.

Ἐύλογημένο νῦνε τὸ κῆρ του !

ἈΚΡΟΑΤΗΣ.

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

Ἐνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργαστάσιον γυναικειῶν καπέλλων καὶ μίαν μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκην πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατάστημα του κ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΓΛΙΑ

Ψιλικὰ

νεωτερισμοί, χίλια δυὸ πράγματα.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐμπορος

9—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—9

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

του ἐγὼ δὲ σε καταριῶ ἀναμένονσα τάχιστα ἐπιστολὴν σου.

Ἡ ἐξαδέλφη σου.

ΥΣΓ. Πολὺ θὰ ἐπεθόμουν νὰ τὸν ἔβλεπα ἐν τούτοις τὸν μυθιστορηματικὸν αὐτόν, ἱππότην ὅστις μόνον μὲ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του καὶ μὲ τὸ βλέμμα κατακτᾷ καρδίαν...

ΚΕΦ. Δ'.

Ἐβίπον εἰς τὴν ψυχὴν μου:
αἰ γλυκὴ ὄνειρον μόνον ἦτο!...

Ἐν Ἀλγερίῳ

Ἄλλοίμονον! μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις δίκαιον καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιπλήξω τὸν ἑαυτόν μου ὅτι ἀφήνωμα: νὰ παρασύρωμαι τόσον εὐκόλως καὶ νὰ πλάττω ὄνειρα.

Ἰδοὺ δέκα πέντε ἡμέραι ὅπου παρήλθον ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων ἐκείνων, καὶ ὅλα περὶ ἐμὲ ἐπανήλθον εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν χωρὶς τίποτε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ὠραῖον ἐκείνον καιρόν!...

Ἐχεις δίκαιον... διὰ τὴν καρδίαν τῶν ναυτικῶν, αἱ ἐντυπώσεις διαδέχονται τόσον ταχέως ἢ μία τὴν ἄλλην, ὥστε καμμία δὲν θὰ εὐρίσκη καιρὸν νὰ ριζωθῇ.

Ἦδη καὶ Ἀλγέριον, καὶ ὁδὸς Μονπανσιέ, καὶ

ὄσεις Μαρία καὶ ἐγὼ, δὲν θὰ εἶνε ἡ μακρονῆ ἀνάμνησις ὁλονὸν λησμονουμένη καὶ σθεννουμένη!...

Ἦτο τόσον γλυκὴ ἐν τούτοις τὸ ὄνειρον, Διμουλίμου!

Ναί! ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ εἶνε ἐπιπόλαιος... οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ... κατὰ βάθος καταλήγουσι νὰ μὴ ἀγαπῶσι τίποτε ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ των, καὶ ἡ μεγάλη των ἐρωμένη εἶνε ἡ θάλασσα.

Ἄλλ' ἀρά γε εἰς ὅλας αὐτάς τὰς περιπλανήσεις, εἰς ὅλα τὰ διαρκῆ ταξειδιὰ των, δὲν αἰσθάνονται τὸν ἑαυτὸν των ροθερὰ ξένου, δὲν πιέζει εἰς τὴν καρδίαν των αὐτὴ ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ ἐρημία ἢ τις παντοῦ τοὺς παρακολουθεῖ;...

Ἄφιστοι, ἄγνωστοι, μόνοι, πλανώμενοι διακοκῶς εἰς τὸν κόσμον, ὑποθέτεις ὅτι θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὰς εὐκόλους διασκεδάσεις τῶν προσορμίσσεων... θὰ εὐρίσκουν τὴν γαλήνην τῆς πατρικῆς στέγης, τὴν ἀγάπην ἀφοσιωμένης συζύγου, τὴν στοργὴν γονέων καὶ ἀδελφῶν;...

Ἴσως δὲν εἶναι τόσον εὐτυχεῖς ὅσον τοὺς νομίζομεν, καὶ ἔλιγη ἀληθῆς συμπάθεια θὰ τοὺς κάμνη ἴσως περισσότερον καλὸν ἢ ὅλαί αἰδιασκεδάσεις τοῦ κόσμου.

Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἐφάνετο τόσον σοβαρὸς, τόσον ὀλίγον συνειθισμένος νὰ εἶναι εὐτυχῆς!

(Ἀκολουθεῖ)